treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 414 | Barcelona, 13 de maig de 1.975 | PREU : 10 pessetes.

PER UNA ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL

Declaració del Comitè Executiu del PSUC

El poble de Catalunya s'està retrobant a si mateix en una explosió del sentiment democràtic i nacional, orientada cada cop més obertament i resoluda ment envers la reconquesta de la llibertat.

Múltiples accions i actituds col.lectives en defensa de reivindicacions socials i nacionals democràtiques remouen la consciència catalana i la fan cada dia més intolerantment incompatible amb el règim d'opressió i corrupció que li és imposat.

L'activitat unitària de masses va adquirint formes organitzades, dinàmiques i obertes, expressió del moviment real, i es manifesta amb una continuïtat demolidora que posa en qüestió les estructures feixistes i exigeix solucions democràtiques.

Les accions i vagues dels treballadors i la impulsió amb què el moviment obrer es prepara per a les eleccions sindicals, en lluita per la conquesta del sindicat de classe, les protestes camperoles, la campanya popular per l'amnistia i contra la pena de mort, la rebel.lió de la Universitat, modèlicament expressada pel Claustre de Bellaterra, les reivindicacions locals i de les barriades, les actituds dels Col.legis professionals i dels funcionaris de l'administració pública, es fonen en un mateix corrent amb l'exigència de l'ús de la llengua catalana a l'ensenyament i arreu, amb la protesta aïrada contra el No dels regidors barcelonins i amb la convocatòria del Congrés de la Cultura Catalana.

Necessitem un autèntic pacte català

Les declaracions reiterades a favor de la democràcia d'un cada dia més ampli ventall de personalitats, d'esquerra i de dreta, representatives dels més diversos sectors socials, fins i tot d'interessos oposats en altres aspectes, exigeixen la superació de l'esperit i de totes les seqüeles de la guerra civil. Així posen en relleu que l'actual revolució política és cosa de tots els qui volen un règim de llibertat i, per conseqüent, la possibilitat i la necessitat d'un autèntic pacte català per al restabliment de la convivència cívica democràtica i perquè el país pugui lliurement ésser català.

Avui, la situació que els catalans vivim a Catalunya és molt semblant a la que es viu a totes les terres d'Espanya. La premsa -diaris i revistes- és un exponent ben clar d'un mateix sentiment generalitzat de voler acabar amb totes

(Passa a la pàgina 2)

Nou preu de treball

Les contínues i fortes elevacions del preu de tots els materials que necessitem per a la composició i impressió de "Treball" ens han forçat a considerar una elevació del preu del nostre periòdic, preu que hem decidit de fixar en DEU PESSETES a partir d'aquest número. Confiem que els nostres lectors comprendran les raons d'aquest augment.

Vietnam una victòria històrica

EDITORIAL

Ho Chi Minh

La rendició incondicional del govern de Vietnam del Sud a les forces patriòtiques ha coronat el llarguíssim calvari del poble vietnamès amb una victòria esclatant i merescuda, que, per molts conceptes, es pot qualificar d'històrica.

L'ambigüitat aparent d'una situació en què era obvi que els americans havien perdut la guerra, però no que les forces del GRP l'haguessin guanyada, ha quedat definitivament aclarida. Ja no es pot escamotejar el triomf del poble de Vietnam: avui és un fet definitiu i irreversible, carregat de conseqüències favorables importantíssimes per a tota la humanitat.

L'imperialisme nordamericà ha sofert una desfeta tan clara que s'hi pensarà

(Passa a la pàgina 2)

PER UNA ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL (continuació)

les formes de poder del règim actual i d'instaurar una nova legalitat mitjançant el restabliment de la democràcia i l'obertura d'un procés constituent. L'evolució de l'Església, ratificada a la Carta Pastoral de l'Episcopat: "La Reconciliació a l'Església i a la Societat" i els documents dels bisbes catalans, reflecteix també aquest sentiment general dels pobles d'Espanya, igualment compartit per un sector cada cop més ampli de les forces armades.

S'imposa la ruptura democràtica

La societat espanyola , globalment, està situant la complexitat de la lluita per les llibertats polítiques i nacionals en un nou terreny, en les condicions emmarcades per un món on la història victòria dels pobles del Vietnam i de Cambodja determina un canvi substancial en la correlació de forces internacionals a favor de la coexistència pacífica que, tendint a alliberar Europa i els països del tercer món de l'existència de blocs militars oposats, facilita la seva contribució en condicions d'igualtat al reforçament de la pau i de la cooperació internacional.

La dinàmica actual de la societat espanyola planteja la necessitat del canvi i l'imposa de tal manera que, en el fons, tota ella s'està desplaçant en un sentit democràtic. Mesures de repressió com l'estat d'excepció decretat a Biscaia i Guipúscoa, mesures que cal denunciar i combatre vigorosament, no poden, tanmateix, impedir l'avenç d'aquest desplaçament.

El règim, empès per l'allau democràtica, acorralat per una situació de crisi econòmica davant la qual no pot oferir cap sortida autèntica, distanciat de la Comunitat Econòmica Europea i conscient del seu desprestigi internacional, intenta d'arbitrar una política que, donant tàcitament per mort l'"oberturisme del 12 de febrer", li resulti el més coherent possible amb el procés de canvi iniciat. Però avui el desenvolupament d'aquesta política exigeix ja la decapitació de les posicions ultres que, formalment infeudades en el "Consejo Nacional del Movimiento" i en les "Cortes", tenen com a única font de supervivència la presència del general Franco al cim de l'aparell de l'Estat. Això fa que les forces que actualment detenen el poder trobin un obstacle en el mateix cap de l'Estat.

En aquesta situació, hom pot observar dins les esferes governamentals i al voltant d'elles tota una sèrie de pressions, maniobres i tensions encaminades a aconseguir la retirada del general Franco. Al mateix temps, amb la finalitat d'eixamplar la base social amb un cert consentiment a favor de la maniobra i de la conseqüent instauració de la monarquia "juancarlista", la vessant repressiva del règim deixa una notable permissibilitat a alguns sectors de l'oposició democràtica amb l'esperança d'afeblir llur compromís efectiu amb les aspiracions populars de ruptura democràtica.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya crida el poble català a estar atent a la situació que, en un futur immediat, pot crear la substitució del general Franco per Juan Carlos en l'estabilitat del règim i li proposa en aquest cas, com a objectius de lluita immediata, l'alliberament dels presos polítics de les presons, l'ocupació democràtica de l'estructura sindical i l'aparició pública de les organitzacions polítiques amb la perspectiva de la ruptura i la instauració d'un govern provisional de tot Espanya i d'un govern provisional de la Generalitat de Catalunya.

La Junta Democràtica i Catalunya

En el context general, l'aparició del Manifest de la Reconciliació de la Junta Democràtica d'Espanya adquireix una gran importància política en ofe-

(acaba a la pàgina 3)

VIETNAM, una victòria històrica (continuació)

molt abans d'iniciar noves aventures agressives. Perquè la primera gran lliçó de Vietnam és que pobles relativament petits i endarrerits són capaços de fer front a la primera potència militar i industrial de la terra.

Aquesta lliçó,que és política, no és únicament política: té un abast més general, que afecta el nucli mateix de les formes civilitzades de convivència humana. Els camperols i treballadors de Vietnam han donat una resposta pràctica a un problema teòric fonamental del nostre segle: el de si un poder dotat dels mitjans econòmics més poderosos i de les tècniques més avançades és inexpugnable i invencible.O, per dir-ho amb altres paraules, si el progrés tècnic, amb el perfeccionament dels instruments de dominació i destrucció, no porta la humanitat a formes d'opressió pràcticament indestructible. Vietnam ha donat una resposta tangible: NO!

Per això mateix, la victòria de Vietnam és el triomf de l'humanisme sobre la barbàrie.

Enfront de la "barbàrie tecnològica" s'ha alçat l'"humanisme" de tot un poble que ha sabut unir-se entorn d'uns ideals d'independència nacional i de llibertat, d'igualtat social, de solidaritat i cooperació. Són aquestes armes "morals", unides a la intel.ligència,la tenacitat i l'esperit d'iniciativa, les que han permès al David vietnamès fer caure de genolls el Goliat industrial i tecnològic.¿No és aquesta una gran victòria de l'humanisme?

Darrera d'aquella barbàrie hi havia un sistema social basat en l'explotació i la violència: el capitalisme. Darrera d'aquest humanisme hi ha la inspiració d'una idea que aspira a una civilització nova basada en la fraternitat: el comunisme. No tots els lluitadors patriotes, ni de lluny, són comunistes; però al Partit dels Treballadors correspon el mèrit principal de la direcció del combat, d'altra banda profundament nacional i obert a totes les forces de qualsevol signe religiós o polític que volguessin afegir-s'hi.

Les forces d'alliberament vietnameses han mostrat que es pot compaginar una extrema duresa i abnegació combatives amb una enorme capacitat de diàleg i de negociació, amb un esperit extraordinàriament net de sectarisme. En comptes dels "banys de sang" augurats pels Cao Ky i altres profetes, a Vietnam del Sud hi ha hagut un esclat de joia general (excepte per als pocs milers que tenien les mans i la consciència brutes). La normalització i la reconstrucció, la neteja de la via pública, han començat des dels primers dies. El govern de la rendició, del general Minh, ha estat de seguida deixat en llibertat. El clima que "imposen" els vencedors es resumeix en una paraula: RECONCILIACIÓ.

L'ofensiva final amb què s'ha acabat la guerra, que ha durat a penes dos mesos, ha estat una demostració esplèndida de com es duu a terme una guerra del poble.L'atac militar només s'ha desencadenat quan el treball de descomposició política de l'enemic i d'articulació de les forces civils democràtiques i patriòtiques havia arribat tan lluny que amb un simple passeig militar tot el règim de Thieu queia com un castell de cartes. Aquest estil de dur la guerra, evitant el màxim nombre possible de víctimes, oferint constantment la mà a les forces polítiques nacionals no presents al Govern Revolucionari Provisional,combinant la lluita política amb la militar, és l'estil d'una força profundament democràtica i nacional, d'una força per a la qual les paraules "poble" i "pau" no són paraules buides.

Per totes aquestes raons,la victòria de Vietnam és una victòria històrica i una victòria de tots els pobles del món. Amb ella es produeix un canvi en la correlació de les forces mundials en contra de l'imperialisme i a favor de la democràcia, el socialisme i les forces de la pau i del progrés social. Canvi en la correlació de forces que no és únicament militar, sinó que va molt més enllà, ja que suscitarà entre tots els partidaris de la democràcia, la pau i la independència dels pobles un clima d'entusiasme i de confiança que ha de pesar en el futur immediat arreu del món.

PER UNA ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL (continuació)

rir-se en el procés de canvi com alternativa democràtica, en denunciar l'evolucionisme com una trampa a la voluntat popular, en definir clarament la ruptura denunciant la passivitat i els falsos radicalismes, en preconitzar la presència del poble en tant que protagonista de les llibertats polítiques mitjançant una acció democràtica i en explicitar que el restabliment dels Estatuts ha d'encetar el procés democràtic a les diverses nacionalitats.

No és estrany que, enfrontat amb l'única alternativa unitària, programàticament definida i organitzativament oberta, el poder feixista intensifiqui els atacs contra la Junta Democràtica d'Espanya i els seus components.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, ensems que proclama un cop més el seu recolzament de la Junta Democràtica d'Espanya en tant que instància unitària a nivell de l'Estat i s'esforça perquè la seva veu sigui escoltada pel poble de Catalunya, crida totes les forces polítiques i moviments socio-polítics a avançar en el procés d'entesa amb la Junta Democràtica d'Espanya a través d'una negociació que faciliti la incorporació de les forces que encara n'estan absents i els canvis que el dià leg aconselli; crida a fer tot el necessari per tal que el poble de Catalunya assumeixi plenament el paper que li correspon en la ruptura democràtica a nivell de l'Estat i a partir de les seves indeclinables reivindicacions nacionals. L'acció general mancomunada és de primordial interès per a cadascun dels pobles hispànics i per a tots plegats.

Voluntat unitària per damunt de tot

Es indubtable que, tot i essent fonamentalment favorable, la situació de canvi que s'inicia augmenta de manera notable la complexitat del panorama polític. Sobre les coordenades esquemàtiques representades per l'evolucionisme d'una banda i la revolució política per l'altra, s'interfereixen conflictes con naturals amb l'aparició a la palestra política, amb llur pròpia entitat, d'altres forces que són expressió de corrents socials reals i el procés unitari amb les quals no s'ha de confondre amb la incondicionalitat envers elles.

Per això, en aquests moments, al cost at del manteniment ferm de les qüestions decisives, que considerem de prin cipi en relació amb el caràcter de la revolució política i en les quals no admetem confusionisme de cap mena, el Partit Socialista Unificat de Catalunya farà tot l'esforç de flexibilitat que calgui en la negociació i posarà atenció a no instal.lar-se en posicions sectàries, que els intents del règim de condicionar sectors de l'oposició democràtica i la pervivència de residus anticomunistes en aquests sectors podrien estimular en nosaltres, en detriment d'una anàlisi serena i del necessari avenç del procés unitari.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya reafirma la seva voluntat unitària per damunt de qualsevol conflictivitat i el seu propòsit de continuar treballant per la consolidació i eixamplament de les estructures unitàries de Catalunya, particularment la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i l'Assemblea de Catalunya.

Preparar l'acció democràtica

El procés de canvi en marxa, l'intent del poder feixista de condicionar sectors democràtics invitant-los a la passivitat, els propòsits d'aïllar el nostre partit o de situar-lo en una posició subalterna perquè se'l sap irreductible enfront de les promeses evolucionistes i, sobretot, perquè la ruptura democràtica exigeix una acció que manifesti la voluntat del país; tot això fa avui més necessari que mai l'avenç decidit en la preparació en concret de la vaga nacional, és a dir, d'una acció democràtica nacional de Catalunya, entesa com un ampli front d'activitat unitària de masses sense exclusions de cap mena, en la qual la vaga general de la classe obrera serà element fonamental.

La preparació d'aquesta acció democràtica, que convergeixi amb les accions dels altres pobles i regions d'Espanya, es presenta, doncs, com una tasca primordial de tot el partit i de cadascun dels seus militants, en tant que partit inseparable del teixit social de la nostra col.lectivitat nacional. Això vol dir que només a partir del nostre poble, de la convergència de les seves capes i classes socials, la convocatòria s'haurà de configurar a l'interior mateix del moviment, encarnada en alternatives reals de poder, amb noms i cognoms, amb òrgans d'acció pública, plurals, vius, organitzats,però canviants, d'acord amb la dinàmica dels esdeveniments i tendint a coordinar-se en el treball polític.

Per fer realitat aquesta gran acció democràtica, que situï enfront de l'evolucionisme la voluntat democràtica del nostre poble, en un gest plebiscitari, no violent, però incontenible, capaç d'imposar en la pràctica les exigències expressades pels programes de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i de l'Assemblea de Catalunya, el PSUC crida en primer lloc aquestes dues plataformes unitàries a preparar conjuntament l'acció d'una manera concreta.

A l'Assemblea de Catalunya, en tant que moviment de convergència de masses, correspon el paper principal en la consecució d'aquest objectiu, que al mateix temps activaria el procés de la seva descentralització. La preparació de l'acció democràtica seria, ensems que l'objectiu catalitzador de masses,l'instrument de la descentralització i d'enfortiment polític dels seus òrgans de coordinació.

En aquesta direcció, totes les organitzacions del partit, comitès i militants, han de plantejar-se la preparació de l'esmentada acció democràtica com a forma natural de militància a través del desenrotllament de les accions reivindicatives pròpies de la classe obrera i dels altres sectors de la població a la fàbrica, al barri, als centres culturals i professionals i en les relacions socials, i fer que la presència política de l'Assemblea de Catalunya no sigui un fet exterior a les lluites, tendint a clendestinitzar-se per a cridar a l'acció, sinó un fet consubstancial amb les accions i lluites, que n'expressen i incorporen els objectius programàtics i l'essència unitària nacional, rebutjant la pretensió de compromisos orgànics estables si estan desvinculats del moviment real.

El paper de l'Assemblea de Catalunya

Només una concepció i una pràctica obertes, anticlandestinitzants, que condueixin a identificar-se constantment amb el moviment real, poden fer que l'Assemblea de Catalunya assumeixi el paper que la situació política exigeix per a dirigir l'acció democràtica nacional.

Per aquest camí d'acció política oberta, els òrgans de coordinació de l'Assemblea de Catalunya s'haurien de plantejar la preparació de la II Sessió Plenària, concebuda en termes d'un gran debat de masses, no tancat en un local, sinó traslladat als centres de discussió i decisió reals del país. La impulsió i l'elaboració de les alternatives locals i sectorials com a instrument de convergència, entorn del qual es vagin agrupant les forces representatives de tots els sectors socials interessats, facilitaran la cristal.lització definitiva i sense exclusions d'un autèntic Pacte Català.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que el programa de la CCFPC i els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya constituïxen la base de partida per a arribar al Pacte Català i considera que el gran debat de masses que proposem hauria de dur a l'elaboració d'un programa de govern que configuri les línies generals d'actuació i funcionament, durant el període provisional, de les institucions de la Generalitat de Catalunya, al voltant del qual programa s'eixamplin les convergències unitàries ja avui assolides,en un procés que doni al poble de Catalunya una veu conjunta i li permeti d'aportar la seva força al procés unitari, democràtic i d'autèntica revolució política a nivell de tot l'Estat espanyol.

El Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

2 de maig de 1.975.

(Els subtítols són de la Redacció)

Primer de Maig

Lamentem no posseir més que una informació fragmentària de la celebració del Primer de Maig i, encara, limitada al nucli industrial que té com a centre Barcelona.

Barcelona

El dia 29 d'abril ja hi va haver una manifestació, d'un miler de persones, pels carrers Escòcia i Malgrat, al vespre.

La vigília del primer de maig: Els estudiants fan concentracions a migdia a la plaça de la Universitat, pinten inscripcions, pengen banderes. Una gran bandera roja de banda a banda de la Granvia. Al vespre, gran nombre de persones es manifesten per Fabra i Puig i Meridiana. Al Portal de l'Àngel, altaveus instal.lats en un edifici llancen una proclama catalanista i el cant dels "Segadors"; es desplega una gran bandera catalana.

El dia primer de maig hi ha vàries manifestacions, més o menys importants: al parc de la Ciutadella, a la sortida del metro de Fabra i Puig, al Poble Nou, a Sants. A la plaça de Sant Jaume, durant la ballada de sardanes al vespre, un home puja dalt d'un vehicle i fa un míting; els policies disparen i en la confusió que es produeix hi ha caigudes, amb el resultat d'algun lesionat d'importància. Tres-centes persones s'a pleguen a la muntanya del Carmel, fan una assemblea i es manifesten pels carrers; manifestació a la plaça del Virrei Amat i per la zona central (plaça de Catalunya, Rambles, Hospital).

L'Hospitalet

Hi ha vàries manifestacions, com la del Torrent Gornal i carrers propers, i la de 300 persones per Collblanc.

Santa Coloma

Hi ha un aplec a Sant Jeroni. Unes 400 persones. Assemblea on es parla del moment polític actual i de les eleccions sindicals. Es fa referència a la Junta Democràtica d'Espanya i els assistents li expressen el seu suport. Apareixen grisou i socials i disparen. Detenen a Andreu Pérez Esquerra.

Baix Llobregat

Un grup de treballadors de Molins de Rei, Sant Andreu de la Barca, Martorell i Esparreguera fan una sortida al camp amb una assemblea on parlen de la situació política, de la lluita, de les eleccions sindicals, de la unitat democràtica i del paper de l'Assemblea de Catalunya i de la Junta Democràtica d'Espanya.

Els del Prat organitzen una excursió d'uns 250 que culmina en una assemblea. Parlen de les lluites obreres i de les eleccions sindicals. De la lluita contra el desviament del Llobregat i de la dels veïns de "San Cosme" pels transports. De Viet Nam i de Cambodja. Del camí cap a la vaga nacional i de la Junta Democràtica d'Espanya.

També fan una sortida els de Sant Boi, Viladecans, Gavà i Castelldefels i també es reuneixen en assemblea. S'examina el Manifest de la Reconciliació de la JDE, les lluites, les eleccions sindicals, les victòries a Indoxina i el procés democràtic português.

A Cornellà, el dia 30 d'abril, hi ha una manifestació de 500 persones. D'aquesta vila, de Sant Joan Despí i d'Esplugues surt el primer de maig una excursió de més de 200 joves, que debaten qüestions pròpies de la joventut en relació amb la ruptura democràtica, les eleccions sindicals, els estudis. Una altra sortida de 300 persones, amb discussió de les lluites, de l'alternativa democràtica, etc. La diada culmina amb una concentració a la plaça de Catalunya de Cornellà: clavells i cançons.

A Sant Feliu de Llobregat s'organitza una sortida d'unes 200 persones. També fan una assemblea on es discuteixen els temes de l'alternativa democràtica, la vaga nacional i es prenen acords de solidaritat econòmica i de lluita amb els de Tubauto.

Quatre-cents treballadors i veïns de Sant Vicenç dels Horts surten al camp. Es fan col.lectes amb venda de clavells. L'assemblea toca els mateixos temes que les que hem descrit ja. S'envia una salutació als presos polítics. S'acaba cantant la Internacional amb gran entusiasme.

Terrassa

Prop de 500 obrers es reuneixen al camp, per rams, per tractar sobretot de les eleccions sindicals i de la desocupació. Després d'una assemblea general de 400 es fa una manifestació de 350 a 400 persones a Can Anglada. Una pancarta diu "No als acomiadaments de Fontanale".

L'acte de Sant Medir

A la parròquia de Sant Medir es va fer un acte de reflexió sobre el Primer de Maig, presidit pel cardenal Jubany. Aquest va expressar la seva solidaritat amb les reivindicacions socials i polítiques dels treballadors i la seva repulsa de la violació dels drets humans. Va dir que "...les veritables solucions exigeixen transformacions radicals". Al final, tota l'assemblea va aprovar un manifest en el qual es demanen les llibertats polítiques i socials, la representativitat obrera, s'examina el problema dels parats i es propugna l'anul.lació del famós article 103.

Tres documents importants

Amb motiu del Primer de Maig han aparegut tres documents legals que mostren el clima que crea la pressió de la classe obrera pels seus drets.

Un és el manifest, aprovat en assemblea als locals sindicals de Cornellà, dels aprenents de la comarca. S'hi exposen les exigències pròpies dels treballadors joves, com salari igual a igual treball, supressió de treballs penosos i tòxics als joves, formació, lliure accés a la cultura i l'ensenyament, etc., i exigències generals de tota la classe obrera: anul.lació de l'article 103, readmissió dels acomiadats, sindicat obrer democràtic i independent, dret de vaga, reunió, expressió i associació i amnistia sindical i política.

Les "Hermandades del Trabajo de España" han llençat el primer de maig un manifest que planteja una completa llista de reivindicacions obreres. En primer lloc sobre les eleccions sindicals, per tal que aquestes siguin veritablement lliures i amb totes les garanties. També ajut de l'Estat als parats i millorar l'assegurança de desocupació amb els 20 ó 30 milions que es treuran de l'impost del 15% sobre els comptes corrents. Drets de reunió, de vaga, reforma de l'empresa, garanties dels càrrecs sindicals, drets de la dona treballadora, etc. Al final es fan ressò del que el recent document de l'episcopat espanyol diu sobre els presos polítics i socials.

L'altre document important és el programa d'acció obrera del Consell Provincial de Treballadors de Barcelona: sindicat únic i independent, l'empresa ha de ser de tots, salari just i sense limitacions, dret de vaga, immunitat en el treball, setmana de 40 hores, assegurança de desocupació eficaç, dret de reunió absolut, salaris reals per malaltia i accident, reforma fiscal realista, jubilació justa, control dels preus, suficients habitatges socials, ensenyament gratuït i garanties per als representants obrers. Un document que reflecteix la força de penetració de les legítimes demandes dels treballadors i com la lluita d'aquests fa pressió sobre els organismes del sindicat oficial. Amb aquest document a la mà cal posar els jerarques verticals enfront de les seves actitudes de fre, contradictòries amb aquestes formulacions.

CAL GUANYAR LES ELECCIONS SINDICALS

Que el canvi ha començat ja ho demostra l'actual procés d'eleccions sindicals. Amplis sectors de la classe obrera de Catalunya les preparen en profunditat des de vàries setmanes ençà: les assemblees de fàbrica se succeeixen les unes a les altres, igual que les reunions d'obrers fora de la fàbrica; s'elaboren programes electorals i es formen candidatures obreres a escala d'empresa; idèntic procés es desenvolupa a nivell d'alguns rams i, entre ells, són experiències exemplars les del tèxtil, els transports i el metall. El moviment obrer es disposa a imposar la legalitat democràtica, a ocupar democràticament els sindicats feixistes. Els treballadors són conscients del fet que aquestes han de ser les darreres eleccions sindicals sota el franquisme, que la seva victòria serà un cop dur a la dictadura, que amb aquesta victòria es donarà un pas decisiu devers la construcció del sindicat de classe, unitari i democràtic.

Les incontenibles aspiracions democràtiques dels treballadors han suscitat fundats temors en el "bunker" sindical dels verticalistes, la Comissió Permanent del Congrés Sindical. I també en alguns sectors patronals que, per la seva feblesa, per la seva miopia política o per la sobrevaloració de la seva força actual, no assoleixen de comprendre que només la representativitat obrera legítima ha de ser l'interlocutor vàlid en l'arena de la lluita sindical.

El "bunker" verticalista, per fi, s'ha decidit a deixar via lliure a la convocatòria de les eleccions; però ho ha fet de l'única manera que podia fer-ho; establint unes directrius electorals encara més antidemocràtiques que quan les eleccions del 66 i del 71. A més a més, les manté en una mena de clandestinitat, perquè encara no s'ha fet la presentació oficial de les normes generals. Només podem disposar dels esborranys que han arribat a les nostres mans i de les notes de premsa de les agències. La llista de les travetes al procés electoral democràtic és incomptable: serà el Comitè Executiu Sindical que fixarà les dates definitives, no estan encara definits els "plans electorals" que fixen les normes de les eleccions per als diversos sindicats i localitats, s'augmenta el nombre de causes de manca d'"idoneïtat" per a ésser candidat (no haver estat sancionat, per exemple, des del 1970 per "estar vinculat a una organització subversiva"), hi ha més causes d'inhabilitació com a candidat durant la campanya electoral (els qui es manifestin oposats al "degut acatament de l'ordre institucional i sindical"), es restringeix el dret de reunió sindical, hi ha tendència a la llista única de candidats, etc.

De totes les barreres noves convé destacar-ne dues: Una és que només es podrà ésser candidat si es té una antiguitat mínima de dos anys en la mateixa empresa (abans era només d'un any). Els verticalistes volen, així, liquidar els treballadors que han estat acomiadats tot al llarg de les dures lluites dels dos darrers anys, de manera que no més puguin ésser candidats els "més segurs", els qui no han destacat en les vagues dels darrers temps. L'altra barrera important és que la totalitat dels treballadors només podran elegir directament els enllaços, perquè el jurat serà elegit per aquests. Amb l'elecció indirecta del jurat els verticalistes es reserven una altra oportunitat per a fer les seves habituals manifasseries.

No s'estableix gairebé res sobre les eleccions a les UTT, és a dir, dels representants sindicals de ram; però se sap que ja es reserven el dret a ésser candidats nats els actuals vocals de les UTT i la condició de membre nat els actuals presidents de ram.

Alguns sectors de la patronal acomiaden els candidats obrers. Són una prova d'això els acomiadaments a Motor Ibèrica de Barcelona i els de Terrassa i Sabadell a empreses del tèxtil i del metall, entre els casos més coneguts.

¿Què cal fer davant d'aquesta situació, davant de tantes provocacions? Hem d'abandonar la batalla electoral? ¿Com hem d'orientar la justa indignació obrera per les noves normes electorals?

Els comunistes, ara més que mai, hem de mantenir ben enlaire la bandera de donar la batalla electoral, perquè fóra fer un gran favor als verticalistes si els deixéssim el terreny lliure. Això és precisament el que volen, igual que els sectors més retrògrads i irresponsables de la patronal. Voldrien tots els càrrecs sindicals per a ells, camí lliure per a impedir les reivindicacions obreres en aquest moment greu de crisi econòmica i d'aguda descomposició política de la dictadura. Fóra donar llum verda als convenis de fam, als acomiadaments impunes, als expedients de crisi, a les reduccions de jornades i de plantilles. Fóra afeblir greument el moviment obrer en el moment de la ruptura democràtica, davant del canvi que ja ha començat, perquè no hauríem donat el cop fort que ens proposem de donar al "bunker" sindical, a fi d'eliminar un dels pilars bàsics on s'estintolen les forces que encara es resisteixen a l'impuls democràtic, impossible de deturar, del nostre poble.

El camí a seguir l'han aseenyalat ja els obrers de Motor Ibèrica i els carrecs sindicals del Baix Llobregat: els primers fent vaga l'endemà d'ésser acomiadats els seus dos companys; els segons, amb l'acord, pres en assemblea el dia 6, de dur a totes les fàbriques de la comarca la lluita contra els dos anys d'antiguitat per a ésser candidat, i per exigir proporcionalitat entre els càrrecs sindicals i el cens, per categories, de cada plantilla i ram.

Cal anar a guanyar les eleccions amb la presentació pública dels autèntics representants obrers i dels seus programes electorals. Anar a les eleccions amb una gran mobilització obrera per tal d'exigir-ne l'acompliment democràtic. Anar-hi amb una vasta mobilització popular i democràtica, de diversos sectors socials. Anar-hi amb el clar pronunciament d'innombrables institucions socials i de l'Església que, amb la seva posició inequívocament democràtica, ajuden també els interessos dels treballadors que, en aquestes eleccions, se situen un cop més al centre dels interessos democràtics del nostre poble en la seva lluita per les llibertats polítiques, per la ruptura democràtica.

Després d'escrit l'article s'han publicat normes. Són com d'hiem.

Fem callar les armes de foc!

Un cop més denunciem enèrgicament l'inqualificable fet de la facilitat i irresponsabilitat amb què la policia i la guàrdia civil fa ús de les armes, fins i tot sense estar de servei.

Darrerament això és al pa de cada dia. A Vigo hi ha hagut un mort. A Santa Coloma de Gramenet un policia va ferir greument dos homes. A un li han hagut d'extirpar un ronyó i part del fetge. L'altre té perforació de budells. El dia 1 a la plaça de Sant Jaume de Barcelona els policies van fer foc, en una ballada de sardanes.

Prou de disparar contra ciutadans pacífics i desarmats! S'estan recollint signatures en escrits que exigeixen que les forces d'ordre públic no portin armes de foc fora de les instal.lacions militars. Cal fer d'això una gran campanya popular.

Vida del Partit

Ajut al Partit

Llista nº 2

Comarca 10, 7.378 ptes; Comarca 15, 5.350 ptes; Comarca 20, 9.224 ptes; Comarca 30, 5.616 ptes; Grup Azteca, 44.460 ptes; Grup Bolívar, 11.512 ptes.

Total: 83.540 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 9 sectors),88.448 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 7.987 ptes; Badalona, 9.940 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 15.462 ptes; Sant Adrià de Besòs (2 lliur.), 3.058 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Sant Vicenç dels Horts, 983 ptes; Molins de Rei, 655 ptes; Cornellà-Sant Joan Despí, 960 ptes; El Prat 1.600 ptes; Sant Boi-Viladecans-Gavà-Castelldefels, 1.100 ptes.-VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell, 2.950 ptes; Terrassa (2 lliur.), 6.401 ptes; Cerdanyola-Ripollet (2 lliur.), 700 ptes; Sant Cugat, 1.250 ptes; Rubí, 4.033 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: Granollers, 70 ptes; Mollet, 680 ptes.- OSONA: 20 ptes.- MARESME: Mataró, 6.156 ptes; Malgrat, 600 ptes.-LA SELVA: Blanes, 2.281 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 520 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 3.780 ptes.- TARRAGONA: 24.530 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA: 800 ptes.-

Total: 184.964 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C. : 14 donatius, 2.005 ptes; Un amic de Pere IV, 300 ptes; Albert Salou, 500 ptes.

Total: 2.885 ptes.

Total de la llista nº 2: 271.389 ptes.
Suma anterior..... 155.985 ptes.
Suma i segueix..... 427.374 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents: Santa Coloma de Gramenet: David, 3.700 ptes; López, 4.700 ptes; Grup simpatitzants d'Alfonso, 1.655 ptes.

El Prat

CONTRA EL DESVIAMENT DEL LLOBREGAT

El diumenge 27 d'abril es va cloure al Prat de Llobregat una setmana d'informació ciutadana dins de la campanya contra el desviament del riu Llobregat. Reproduïm ací un dels cartells anunciadors de la setmana, on es pot apreciar la diversitat d'entitats que la van promoure.

A l'acte de clausura, al Centre Artesà, van assistir-hi unes dues mil cinc-centes persones, la qual cosa prova a bastament la gravetat del problema i l'acceptació popular de la campanya, a la qual s'han adherit Gavà, Viladecans, Sant Boi i Castelldefels.

La necessitat de la canalització del Llobregat arrenca de lluny i les successives inundacions que la comarca ha sofert la justifiquen d'una manera prou dramàtica. Què ha fet el Govern? De primer, prendre-s'ho amb molta calma. Després, sense fer cas de més de mil impugnacions que es van presentar al projecte de desviar el tros final del riu, el Govern tira endavant i ja ha adjudicat les obres del desviament. L'Ajuntament del Prat ha formalitzat un recurs contenciós-administratiu contra el projecte governamental.

Què passaria amb el desviament? Que la Zona Franca de Barcelona s'empararia de més de tres-centes hectàrees del Prat; que les platges d'aquesta vila i de Gavà, Viladecans i Castelldefels esdevindrien inútils per al turisme i l'esbargiment; i, aquesta és la cosa més greu, que la proporció de sal en les aigües subterrànies de la zona del delta, que ara ja és molt gran, augmentaria fins a causar la desaparició dels mitjans de vida de la zona.

Els interessos de grup, en aquest cas del Consorci de la Zona Franca, prevalen en el Govern sobre els interessos col.lectius. L'oposició al desviament del Llobregat és una lluita democràtica en la qual coincideixen propietaris pagesos, treballadors del camp, empresaris industrials, obrers i petits comerciants i industrials: tothom. Aquesta coincidència és una prova contundent que si en comptes de la dictadura hi hagués un règim democràtic, ja faria anys que el problema fóra resolt amb la canalització sense desviament.

Nova agressió als Col·legis Professionals

Després d'una Llei de Col.legis Professionals que va provocar ja la repulsa general, la Presidència del Govern acaba de fer públic un avant-projecte de Reglament per a desenrotllar aquella Llei que encara és més regressiu.

El projecte de Reglament reforça encara més els controls de l'Administració i pretén eliminar la funció social de les corporacions, així com la seva independència i autonomia.El Reglament, per exemple, nega el dret a recurs enfront de la potestat de l'autoritat governativa de declarar "nula de pleno derecho" qualsevol resolució de les Juntes.

L'anunci de l'avant-projecte ha suscitat la reacció més amplia i unànime mai coneguda en la història de les corporacions. Immediatament han presentat la seva enèrgica oposició representants de diversos organismes col.legials (4 consells superiors, 4 col.legis d'àmbit estatal i 10 col.legis madrilenys), que representen en conjunt 50.000 col.legiats. Poc després, 11 col.legis de Catalunya es pronunciaven en el mateix sentit. A més, van manifestant-se els professionals d'altres indrets incessantment.

Es significatiu l'últim paràgraf del document de Madrid: "aquest projecte suposaria la restricció del desenvolupament de pols de vida democràtica,en clara contradicció amb les necessitats objectives del país i els desitjos manifestats pels professionals a través dels acords reiterats de les seves corporacions". Una expressió més del divorci entre franquisme i societat espanyola i un pas més del règim cap al seu final.

QUI EN TÉ LA CULPA?

Dues germanetes, de 2 i 3 anys d'edat, han mort cremades en un incendi al barri barceloni de Can Clos.Tot el barri bull d'indignació. Els veïns diuen que estan igual que en una "reserva índia". No hi ha boques d'aigua. Els bombers no trobaven el camí.Només hi ha una cabina telefònica, sovint espatllada.No hi ha dispensari ni cap metge. No hi ha guarderies infantils. No hi ha res.

Era evitable la desgràcia? Si les nenes haguessin estat en una guarderia, si s'haguessin pogut fer servir boques d'incendi...

Després de l'enterrament (4000 persones), una comissió de veïns va voler veure l'alcalde. En Masó es va negar a rebre'ls!

REPRESSIÓ DE CANDIDATS A LES ELECCIONS SINDICALS

No hi ha cap mena de dubte que les properes eleccions sindicals representen una veritable prova de foc, difícilment superable, per al Govern i el seu desacreditat aparell verticalista. No ens ha d'estranyar, doncs, que aquests intentin impedir, amb en ganys i tota mena de joc brut, que els treballadors elegeixin els candidats més representatius i honrats.

Quan aquesta obstrucció posa més de manifest el caràcter feixista i repressiu del Govern i dels verticalistes és quan treballadors, de diverses empreses de Barcelona i altres poblacions, són acomiadats pel sol fet d'haver-se presentat com a candidats.

Així, a Manufacturas Tarrasa han acomiadat sis treballadors, entre ells dos coneguts dirigents del tèxtil, Josep Tàpias i Antoni Cazorla. En el judici contra aquests acomiadaments Magistratura donà la raó a l'empresa, però se sap de bones fonts que la sentència es decidí en una reunió entre en Martín Villa, el delegat provincial de Treball i el delegat comarcal de Sindicats. En altres empreses de Terrassa hi ha hagut acomiadaments pel mateix motiu: A Moliné, S.A., Argelich i Termes, Tintes Tarrasa, Torredemer,... fins un total de nou empreses i catorze acomiadats.

A Sabadell tres empreses, Talleres Fontanet, Calderería Rafael Padilla i Filcarda, han acomiadat un candidat sindical cada una. Dos treballadors de Motor Ibérica de Barcelona, Joan Domingo i Joan Montraveta, han estat acomiadats després de presentar la candidatura en una assemblea que tingué lloc en els locals del Sindicat.

La resposta davant d'aquesta arbitrarietat no s'ha fet esperar, des d'entrevistes amb el cardenal Jubany per denunciar els fets, passant per aturs en diverses empreses en solidaritat amb els companys acomiadats, així com denúncies públiques a través dels mitjans de comunicació legals i assemblees en el sindicat.

La maniobra es llarga i de poc abast. Posa de manifest la impotència de la desesperació. D'un govern i d'un verticalisme ferits de mort ens ho podem esperar tot; d'una burgesia incivilitzada també. Ja es hora que, aquests que semblen ignorar-ho, sàpiguen que no és possible eliminar físicament la classe obrera i els seus representants, que aquesta és una força que es farà sentir cada cop més. Sobretot després de les eleccions sindicals.

de les lluites obreres

Arts Gràfiques

A mitjan abril el Ministeri de Treball va dictar un laude per al ram de les Arts Gràfiques: augment igual al de l'índex oficial de l'encariment de la vida i un tres per cent més. Això queda, naturalment, molt per sota de les reivindicacions dels treballadors i, per tant, aquests no hi estan d'acord.

La penúltima setmana d'abril la UTT de la província de Barcelona va convocar una assemblea d'enllaços sindicals i aquests varen, en senyal de protesta, fer vagues a totes les empreses de la província.

Dit i fet: el 29 d'abril hi va haver vaga en un 70 per cent de les empreses. El torn del matí va parar d'onze a dotze, el de la tarda, de 5 a 6 i el de la nit de 12 a 1. Segons l'Organització Sindical les vagues varen afectar 31 empreses i 2.557 treballadors. A Mataró varen parar totes les empreses del ram.

Aquesta és una bona resposta a la política de congelació del Govern. I una demostració de la importància de comptar amb enllaços sindicals conscients i decidits.

«El Águila»

Els dependents d'aquesta entitat, que té dos establiments a Barcelona amb el nom de "El Águila" i un amb el de "El Siglo", han denunciat l'empresa al Sindicat perquè no han cobrat encara la paga de beneficis, que haurien d'haver percebut, reglamentàriament, abans del 15 de març. Són uns 200 els treballadors afectats.

Fa uns mesos el jurat d'empresa va presentar una querella criminal contra l'empresa perquè aquesta no havia ingressat a l'Institut Nacional de Previsió les quotes de la seguretat social que havien retingut als empleats durant tres anys, uns tres milions de pessetes.

Darrerament la direcció va proposar al jurat presentar un expedient de regulació de feina. El jurat s'hi va oposar. A l'establiment "El Siglo" hi ha una situació no gens clara. Sembla que ha estat venut, no s'hi treballa per manca de mercaderies i el personal està molt inquiet perquè no es veu segur.

Miniwatt

Els treballadors de Miniwatt vénen protagonitzant des del dia 6 un combat intens contra l'acomiadament d'un company i diverses sancions. El punt culminant de la lluita es produí el 9 de maig, en conèixer els obrers que l'empresa havia sancionat 1.000 treballadors; assemblea davant de la fàbrica de Zona Franca, marxa cap a la segona fàbrica de Zona Franca i cap a la factoria d'Hospitalet, enfrontament amb la policia armada, que dispara a l'aire i utilitza granades lacrimògenes i bales de goma. Mantinguem l'atenció sobre aquesta batalla important de la classe obrera barcelonina!

Dos mesos de vaga a Tubauto

Una vaga dura, llarga. Una patronal inflexible que no solament es nega a la negociació, sinó que àdhuc intensifica les mesures repressives: imposició de 60 dies de suspensió de treball i sou. Aquesta repressió s'afegeix als acomiadaments fets anteriorment.

El Primer de Maig els treballadors de Tubauto van fer una sortida al camp on van discutir sobre les eleccions sindicals i sobre la situació a l'empresa. Van acordar no acceptar cap acomiadament i continuar la vaga fins a la readmissió de tots.

Junt a aquesta ferma decisió de no acceptar la repressió patronal i enfrontar-s'hi units, hi ha l'activitat de les dones dels treballadors que, per mitjà de visites personals, porten la preocupació pel conflicte a diversos sectors de la població i recapten llur pronunciament solidari.

La direcció de Tubauto és de tipus feixista, la qual cosa planteja una alternativa clara: la mobilització solidària de les empreses del Baix Llobregat per mitjà de la intensificació i ampliació de totes les accions, escrits de denúncia, pronunciaments de les UTT, recollides de diners a les fàbriques, barris, esglésies, vagues solidàries... fins a imposar la negociació immediata sobre els acomiadaments i sobre les reivindicacions plantejades. Es una tasca urgent, necessària, que cal intensificar tot seguit.

CONTRA LA PENA DE MORT

El Consell Internacional de Pax Christi es solidaritza amb la campanya espanyola contra la pena de mort i ha acordat adreçar-se al govern franquista.

Cada dia són més les peticions individuals i col.lectives d'abolició d'aquest vestigi bàrbar. Fem que augmentin més i més!

La vida de Josep Sanjulián, amb pena de mort confirmada pel Suprem, corre perill imminent. A Barcelona hi ha una petició fiscal definitiva de pena de mort per a Salvador Martínez. Salvar-los depèn de la força i urgència que assoleixi la mobilització que està en marxa.

PORTUGAL

Una revolució que va endavant

Les eleccions portugueses, per la serenitat i civisme de què ha fet prova el poble,han destruït l'argument d'immadurea política de les masses amb el qual pretenen de justificar-se totes les dictadures feixistes.

Aquestes eleccions han confirmat l'amplíssim suport popular amb què comp ta el procés revolucionari português. En primer lloc, la derrota total de la dreta (CDS) confirma l'adhesió popular al cop del 25 d'abril que va posar fi al feixisme. Però, a més a més, el fet que les forces explícitament socialistes hagin recollit gairebé el 60% dels vots confirma també l'adhesió del poble a l'opció socialista definida pel Moviment de les Forces Armades. Aquest percentatge puja a prop del 90% si hi afegim els vots del PPD, que es declara socialdemòcrata i ha prestat suport a la plataforma política del MFA.

Una interpretació més detallada dels resultats electorals és difícil, sobre tot en una situació tan fluida com la portuguesa de 1975 Sens dubte, cal atribuir la migrade a dels vots comunistes (ja prevista pel PC português) a la despolitització i a l'anticomunisme deixats per 50 anys de dictadura feixista, a l'actitud de la jerarquia catòlica,al caciquisme rural de Centre i Nord del país. D'altra band , és segur que la massa electoral socialista i popular-democràtica no és polèticament homogènia, sinó que inclou una bona part d'electorat que va votar PS o PPD per tal d'alçar una força capaç d'aturar el pas a l'extrema esquerra i de dificultar l'avenç cap a transformacions socialistes.

El problema és ara de saber si el PS i el PPD es deixaran arrossegar per la inèrcia conservadora d'aquesta part del seu electorat o si s'incorporaran al procés revolucionari. D'una o altra actitud (sobre tot pel que fa al PS) dependran la consolidació de la via socialista i la seva forma democràtico-pluralista.

Naturalment, les posicions dels dos partits majoritaris dependrà també de l'actitud que aquests trobin en les forces de l'esquerra revolucionària, especialment del PC.

La revolució portuguesa no pot ni aturar la seva marxa ni topar amb les lluites partidistes. La unitat, especialment de socialistes i comunistes,és una arma del poble,un factor de la unitat poble-MFA i un factor de la pròpia unitat interna del MFA.

Des de Catalunya els comunistes observem el procés português com una experiència apassionant i ens sentim solidaris d'una revolució democràtica i socialista en marxa. Farem un esforç per mantenir-nos informats i per defensar amb tots els nostres mitjans una revolució sens dubte molt diferent de la nostra, però que també ens pertany.

Meningitis: no sols una malaltia

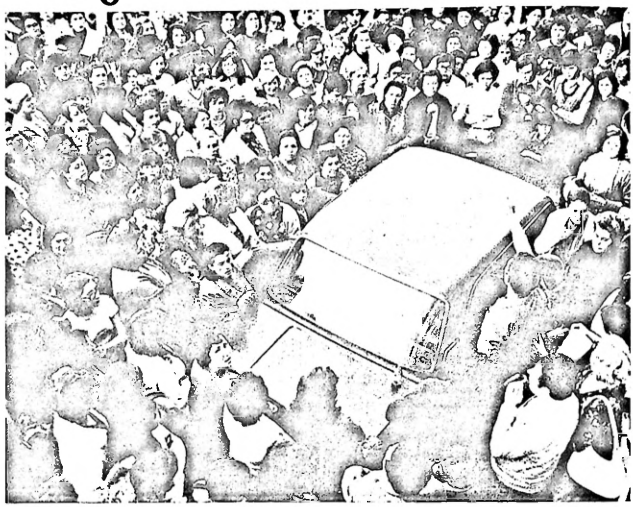

El poble de Sabadell es manifesta indignat per l'abandonament sanitari

A algunes poblacions dels voltants de Barcelona s'han donat casos de criatures afectades per la meningitis, alguns dels quals han resultat mortals.

A Sabadell, després dels brots localitzats al barri Espronceda, se n'han registrat tres més al sector Nord de la ciutat, un dels quals provocà la mort del nen Jordi Molins, veí de Can Oriac. A Mollet del Vallès un nen de tres anys morí fa dos mesos de malaltia infecciosa no definida,mentre que un germà seu, Josep Hidalgo, fou hospitalitzat recentment després de ser-li diagnosticada una meningitis. També a Rubí se n'ha donat més d'un cas.

En la majoria dels casos esmentats, hem pogut observar dues característiques comunes: manca d'assistència sanitària i problemes d'higiene als barris. La vida d'en Jordi Molina s'hagués pogut salvar si l'Ambulatori disposés dels mitjans adequats. Amb raó els pares d'alumnes del col.legi Calvet de Estrella (Can Oriac) van manifestar públicament: "com que la sanitat local comet aquestes irregularitats, ÉS RESPONSABLE DE LA MORT D'AQUESTS NENS".

La indignació dels veïns de Sabadell els ha mogut a una mobilització extraordinàriament enèrgica i combativa. Després de diverses assemblees, uns 800 veïns de Can Oriac van marxar cap a l'Ajuntament el mateix dia que 200 veïns de Can Deu acordaven exigir a les autoritats la neteja del barri, la desratització i el compliment de les normes bàsiques d'higiene urbana. El 28 d'abril es reunien 4 regidors i 4 metges amb representants de diverses associacions de veïns i de pares d'alumnes.

Peticions semblants han fet els habitants del barri de Plana Lladó, de Mollet.

No hi ha dubte que el mal funcionament de la sanitat i l'abandó que pateixen els barris populars són la causa principal de l'origen i extensió de la malaltia, la causa que es produeixin pèrdues humanes irreparables.

Volem viure !

Amb aquest lema, un grup de mestres van organitzar un emotiu acte, el 29 d'abril, al Palau Blaugrana de Barcelona.Hi van participar 13.000 nens i nenes.L'acte,del qual publiquem una fotografia, va ésser un blasme de les guerres, violències, tortures, opressions i contaminacions. Un cant a la vida i a tot el que la farà lluminosa i digna . També va ésser un admirable al.legat dels infants contra la pena de mort.